

Případová práce - Julie

Julie, 32 let, desetiletý syn, předávání traumatu z generace na generaci

Julie vyrůstala v úplné rodině, má staršího bratra a do jejích dvanácti let bylo její dětství poměrně pohodové. Ve dvanácti letech byla při návratu z kroužku nedaleko domova znásilněna cizím člověkem. Traumatický zážitek se rozhodla utajit (později uváděla, že nechtěla ublížit rodičům a narušovat idylické rodinné prostředí – doma se nikdy nehádali, nevyjadřovali vztek, nesdíleli negativní emoce).

Její svět se ale radikálně proměnil – začala trpět depresemi a vyhledávat situace, které byly nebezpečné. Podařilo se jí záhy seznámit s člověkem, který užíval kokain a se kterým začala chodit. Již od tohoto věku střídala sexuální partnery, užívala kokain.

Rodina začala situaci řešit až po několika letech, ale to už se Julie odstěhovala, přešla na injekční užívání pervitinu a začala se živit prostitutí. Sexuální partneři byli jen uživatelé drog a pasáci, s některými nějaký čas žila, většinou byla ve vztazích obětí násilí – opakované bití a znásilnění. S jedním s partnerů žila několik let, mají spolu desetiletého syna, který je aktuálně v péči Juliiných rodičů. Syn se s klientkou pohyboval na drogové scéně, docházelo k jeho hrubému zanedbávání, byl svědkem a někdy i obětí násilí na „toxi-bytech“. Dodnes trpí posttraumatickou stresovou poruchou. Julie je s ním aktuálně v kontaktu, ale vztah je oboustranně narušený, klientka trpí značnými pocity viny.

Zhoršil se její psychický stav – deprese a toxická psychóza. Zhruba před deseti lety začaly pokusy o abstinenci a léčbu. Nikde dlouho nevydržela, mezi personálem a klienty léčebných zařízení byla neoblíbená, hodně ironická, bezhraniční, vyzývavá. Opakovaně byla vyloučena pro navázání vztahu se spoluklientem.

Po nástupu do léčby v Terapeutické komunitě se témata z minulosti – znásilnění, prostituce, násilí – dlouho neobjevovala. Klientka řešila adaptaci ve skupině, která se podařila – Julie má svoje místo, cítí se přijatá a podporovaná. Obavy z toho, že se bude chovat podobně jako v minulých léčbách (sexuální svádění, manipulace) se nepotvrdily. Řeší kontakt se synem a vše nasvědčuje tomu, že po dohodě s rodiči bude Julie postupně starost o syna přebírat (za předpokladu, že dokončí léčbu a bude zvládat nároky běžného života).

Traumata z minulosti začala Julie zpracovávat až v poslední třetině pobytu, hodně pod vlivem modulů projektu Násilníci a oběti zaměřených na násilí, zejména sexuální. Vzhledem k traumatizaci v dětství byla Julie zvyklá své tělo používat jako jedinou hodnotu, kterou mohla ve vztazích nabídnout, násilí vůči sobě vnímala jako běžnou komplikaci, která do vztahu nutně patří (byť mezi jejími rodiči se nevyskytovalo). Jen pomalu připouštěla možnost, že má vyšší hodnotu, než jakou si dosud přiznávala, učila se, jak zacházet s osobními hranicemi a intimitou, zjišťuje, že má ve vztazích s muži nějaká práva a nároky, které se učí formulovat a vyjadřovat (např. vůči mužům ve skupině, jako k „tréninkovým objektům“). Protože se jedná u klientky o klíčové téma a její spolupráce je velmi dobrá, zdá se, že se léčba vyvíjí směrem k uzdravení.